

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudkyň Jiřiny Chmelové a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **B. V.**, proti žalované: **Etická komise České republiky pro ocenění účastníků odboje a odporu proti komunismu**, se sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, Praha 1, ve věci ochrany proti nečinnosti žalované a proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2023, čj. 18590-UVCR-24, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2023, čj. 14 A 151/2023-5,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost **s e z a m í t á**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadá kasační stížností v záhlaví označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla v řízení o žalobě proti nečinnosti žalované a proti rozhodnutí žalované zamítnuta žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce.

[2] Městský soud obě žádosti zamítl z důvodu, že stěžovatel svými podáními vyvolává množství sporů s orgány veřejné správy, kde navíc ani nereflektuje výsledky případů, o kterých soudy již rozhodly. Rovněž v tomto případě vykazovala stěžovatelova žaloba znaky sériovosti a co do nosného obsahu je téměř identická s dalšími podáními žalobce napříč spory. Svá práva tak stěžovatel uplatňuje dle městského soudu zjevně svévolným a šikanózním způsobem. Jelikož je osvobození od soudních poplatků podmínkou pro

ustanovení zástupce podle § 35 odst. 10 s. ř. s., zamítl městský soud i stěžovatelův návrh na ustanovení zástupce.

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že je ve věci dána podjatost specializovaného senátu 14A Městského soudu v Praze, který stěžovateli žádost o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce zamítl. Všichni členové tohoto senátu dle stěžovatele v rámci koordinovaného postupu, korupce a spolčení dehonestují a napadají jeho osobu. Toto poškozování stěžovatelových práv má pramenit z metodiky StB vytvořené v roce 1982 a pokračovat až doposud. Dále v kasační stížnosti uvádí, že „žije pod hranicí chudoby“ a na zaplacení soudního poplatku nemá peníze. Součástí kasační stížnosti je rovněž žádost o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[4] Co se týče stěžovatelovy žádosti o osvobození od soudního poplatku, zde Nejvyšší správní soud uvádí, že podáním kasační stížnosti proti procesnímu rozhodnutí, které stěžovatel v tomto případě napadá, nevzniká poplatková povinnost (usnesení rozšířeného senátu NSS z 9. 6. 2015, čj. 1 As 196/2014-19, č. 3271/2015 Sb. NSS). Zároveň ani v řízení o kasační stížnosti nemohly vzniknout náklady státu, které by musel stěžovatel platit, pokud by nebyl osvobozen (§ 60 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto o stěžovatelově žádosti o osvobození od soudních poplatků nemusel rozhodovat.

[5] Stěžovatel rovněž nemusí být pro tento případ v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (usnesení rozšířeného senátu NSS z 9. 6. 2015, čj. 1 As 196/2014-19, č. 3271/2015 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto nevyžadoval ani toto jinak povinné zastoupení. Jelikož stěžovatel o ustanovení advokáta v kasační stížnosti požádal, posoudil soud jeho žádost z hlediska toho, zda je takový postup nutný k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti usnesení městského soudu o neosvobození od soudního poplatku a neustanovení zástupce. Přestože je stěžovatelova argumentace v kasační stížnosti ve vztahu k dané otázce z valné většiny irelevantní, lze z ní vyčíst, čeho se domáhá. Stěžovatel má za to, že výroky I a II napadeného usnesení jsou nesprávné, neboť jak jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků, tak i jeho návrhu na ustanovení zástupce měl městský soud vyhovět, přičemž nevyhovění bylo způsobeno i tím, že ve věci rozhodovali podjatí soudci. Kasační stížnost tedy splňuje veškeré zákonné náležitosti (byť je na samé hranici projednatelnosti). Nejvyšší správní soud na základě podané kasační stížnosti a podkladů obsažených ve spise městského soudu dokáže plně posoudit otázku týkající se neosvobození od soudního poplatku a neustanovení zástupce, aniž by bylo třeba za tímto účelem stěžovateli ustanovovat zástupce. Ani stěžovatel v kasační stížnosti blíže nepřiblížil, z jakého důvodu je ustanovení zástupce nezbytné k ochraně jeho práv. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že ustanovení zástupce stěžovateli není třeba, neboť se jedná o věc jednoduchou.

[7] Zároveň s ohledem na počet obdobných věcí stěžovatele vedených u tohoto soudu a předchozí praxi Nejvyššího správního soudu v těchto věcech (rozsudek NSS z 19. 11. 2021, čj. 3 As 306/2021-13), neshledal soud důvod k tomu, aby byl stěžovateli poskytnut další prostor k obstarání zástupce na své náklady. I pokud v minulosti totiž stěžovatel tuto možnost dostal, stejně ji nevyužil (usnesení NSS z 25. 4. 2019, čj. 9 As 48/2019–20 nebo

pokračování

usnesení NSS z 17.08.2023, čj. 4 As 266/2023-16). Soud proto přistoupil přímo k posouzení kasační stížnosti.

[8] Kasační stížnost **není** důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžovatelovou námitkou podjatosti senátu, který ve věci rozhodoval v řízení před městským soudem.

[10] Podjatost soudce je podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. vadou, která je důvodem pro podání kasační stížnosti. Tuto kasační námitku však v tomto případě zjevně nelze považovat za důvodnou.

[11] Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 8 odst. 1 věty první s. ř. s. jsou *soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti*. Stěžovatel neuvedl žádné konkrétní okolnosti, ze kterých by bylo možno usuzovat na poměr soudu či jmenovaných soudců k věci samé či k jejím účastníkům. Ani Nejvyššímu správnímu soudu nejsou žádné takové okolnosti známy. Blíže nespecifikovaný odkaz na zkorumpovanost veškeré státní moci není způsobitelným důvodem pro rozhodnutí o vyloučení konkrétního soudce z projednávání a rozhodování věci. Vždy je třeba uvést konkrétní důvod, ze kterého žalobce čerpá přesvědčení o podjatosti soudce (usnesení NSS z 15. 9. 2004, čj. Nao 23/2004-55). Pokud pak stěžovatel dovozuje podjatost z postupu městského soudu a jmenovaných soudců v nyní projednávané věci, Nejvyšší správní soud podotýká, že podle § 8 odst. 1 poslední věty s. ř. s. *důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech*. Ani takovéto okolnosti tedy podjatost konkrétního soudce založit nemohou (usnesení NSS z 29. 3. 2023, čj. 6 As 19/2023-10).

[12] Nejvyšší správní soud dále posoudil důvody, pro které městský soud zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce, a plně se s nimi ztotožnil.

[13] Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát ve své judikatuře uvedl, smyslem a účelem osvobození od soudních poplatků je ochrana nemajetného účastníka řízení před odepřením přístupu k soudu. Účelem osvobození od soudních poplatků naopak není odbřemenit nemajetné účastníky řízení ve všech soudních sporech, včetně těch, které opakovaně a soustavně vyvolávají, ačkoliv nemají zjevný dopad do jejich životní sféry. Přestože je tedy účastník řízení nemajetný, takže by bylo zásadně namístě přiznat mu osvobození od soudních poplatků, může mu soud výjimečně toto dobrodiní odepřít, a to zejména pro povahu sporů, které vede (rozsudek NSS z 26. 10. 2011, čj. 7 As 101/2011-66).

[14] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení z 27. 5. 2021, čj. 1 As 70/2008-74, publ. pod č. 2099/2010 Sb. NSS, uvedl: „*Neosvobození bude za splnění podmínek výjimkou z pravidla, pro kterou musí existovat vážné skutkové důvody, které je soud v rámci odůvodnění svého uvážení povinen přezkoumatelně vyložit, přičemž vždy musí mít na paměti, že základním smyslem a účelem uvedeného ustanovení je zajistit rovný přístup všech osob k soudní*

ochraně, tj. výkon ústavně zaručeného základního práva.“ Pokud tedy soud účastníkovi řízení naplňujícímu podmínku nemajetnosti ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. odepře osvobození od soudních poplatků, musí tento svůj postup přesvědčivě odůvodnit. “

[15] Nejvyšší správní soud shledal napadené usnesení městského soudu dostatečně a srozumitelně odůvodněné. Městský soud podrobně vysvětlil, v jakých okolnostech shledává zneužívající přístup stěžovatele. Stěžovatelovy argumenty obsažené v žalobě i v kasační stížnosti jsou téměř identické jako v jeho ostatních mnoha podáních, kterými vyvolává velké množství sporů s různými orgány veřejné správy. S výsledky již proběhlých řízení stěžovatel nijak nepracuje a pouze opakuje tatáž sdělení o korupci, podvodech a spolčení státních orgánů proti jeho osobě. Jádrem argumentů je tvrzení stěžovatele o metodice StB z roku 1982 a upření práva signatáře Charty 77. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že stěžovatel podobná tvrzení opakuje i v ostatních kasačních stížnostech, včetně kasačních stížností proti usnesením krajských soudů o neosvobození od soudních poplatků a neustanovení zástupce (jen z poslední doby rozsudek NSS z 12. 7. 2023, čj. 10 As 164/2023-12 nebo rozsudek NSS z 8. 12. 2023, čj. 5 As 260/2023-12).

[16] Závěry městského soudu tedy nikterak nevybočují z mezí zákona ani konstantní judikatury a Nejvyšší správní soud se s nimi ztotožnil. Nejvyšší správní soud proto výrokem II. zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v dalším řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. února 2024

Petr Mikeš
předseda senátu